

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Horváth Béla ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Rózsa Erzsébet jogtanácsos által képviselt **alperes neve** alperes ellen kártalanítás megfizetése iránt a Törvényszéken indított perében a 2014. november 18. napján kelt 37. sorszámú ítélet ellen az alperes részéről 38. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperest terhelő 5.000.000 (ötmillió) forint összegű marasztalást 4.000.000 (négymillió) forintra, és ennek 2010. augusztus 5. napjától járó, az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamatára, míg az elsőfokú perköltség összegét 276.860 (kettőszázhetvenhatezer-nyolcszázhatvan) forintra leszállítja.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1984. októberében szívműtét során vértranszfúzióban részesült. A 2008. márciusában elvégzett orvosi vizsgálat során vált ismertté Hepatitis C vírusfertőzöttsége, azonban a betegség mibenlétéről, annak lefolyásáról csak 2009. őszén, dr. M. M. orvostól kapott részletes tájékoztatást. A felperes korábban is súlyos betegségekben szenvedett, de a gyógykezelések hatására azokból felépült. A Hepatitis C vírusfertőzés viszont jellegénél fogva teljes mértékben nem gyógyítható, és a felperes esetében jelentős pozitív változást az évek alatt nem lehetett elérni, károsodott mája nem regenerálódott. Párkapcsolata a betegség miatt megszakadt, baráti kapcsolatai beszűkültek, korábbi aktív életmódját feladta. Lelkiállapota megváltozott, hangulata depresszív lett, gyakorlatilag csak testvérével és testvére gyermekével tart kapcsolatot. Egészségi állapotának javulása nem remélhető, mert

kardiológiai ellenjavallat folytán interferon kezelésben nem részesíthető, részére célzott gyógyszer, gyógykezelés nincs.

A felperes keresetében 5.000.000 forint nem vagyoni kárpótlás, és ennek késedelmi kamata, valamint havi 30.000 forint kártérítési járadék megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes elsődlegesen a követelés elévülését állítva a kereset elutasítását kérte, míg másodlagosan arra hivatkozott, hogy a nem vagyoni kárpótlás, illetve a kártérítési járadék felperes által megjelölt összege eltűzött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.000.000 forint nem vagyoni kárpótlást, 1.067.248 forint hátralékos járadékot, és ezek késedelmi kamatát, 2014. december 1. napjától kezdődően havi 20.524 forint kártérítési járadékot, valamint 340.360 forint elsőfokú perköltséget, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította.

Határozatának indokolása szerint a felperes fertőzöttségének legvalószínűbb oka az 1984. októberében végzett szívműtét során kapott vérátömlesztés volt, mely időpontban követelése esedékessé vált. A felperes azonban csak 2009. őszén szerzett arról pontos tudomást, hogy milyen jellegű, súlyú és lehetséges kimenetelű betegségben szenved, továbbá 2008. nyarától 2009. őszéig más megbetegedései miatt nem volt abban a helyzetben, hogy megismerje a Hepatitis C fertőzöttsége alapján kialakult megbetegedésének teljes mibenlétét. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy 2009. őszéig az elévülés nyugodott, és a felperes 2010. augusztus 4. napján még az elévülési időn belül érvényesítette kártalanítás iránti igényét. A nem vagyoni kárpótlás összegének megállapításánál kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes kardiológiai állapota miatt nem részesülhet a Hepatitis C vírusfertőzés talaján keletkezett megbetegedésének kezelésére leginkább alkalmas gyógymódban, az interferon kezelésben, így esetében nincs olyan kezelés, amelytől alappal remélhetné állapotának javulását. Helyzete végleges, betegsége gyógyíthatatlannak tekinthető, amely miatt lelki egészsége is megromlott, társas kapcsolatai beszűkültek, párkapcsolata megszakadt. Mindezen hátrányok kiegyensúlyozására az elsőfokú bíróság szükségesnek találta a felperes keresetében igényelt 5.000.000 forint nem vagyoni kárpótlást, egyúttal az alperest marasztalta ennek a keresetlevél benyújtásától számított késedelmi kamatában is. A kártérítési járadék havi összegét a dietetikus szakértői vélemény alapján megállapított 10.524 forint ételmezési többletköltséget, 2.000 forint tisztítószeres vásárlásával felmerült költséget, illetve 8.000 forint gyógyszerköltséget figyelembe véve összesen 20.524 forintban állapította meg.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, és a nem vagyoni kárpótlás összegének 3.000.000 forintra, míg az elsőfokú perköltség 162.314 forintra való leszállítása érdekében az alperes fellebbezett. A fellebbezésben foglaltak szerint iratellenes az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása, hogy a Hepatitis C vírus okozta májbetegség gyógyíthatatlan, a nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározása

körében pedig az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a gyógyíthatatlan betegség miatt kialakult egészségi állapotot. A kezelőorvos, dr. N. E. tanúvallomása szerint ugyanis a Hepatitis C vírus okozta betegség interferon kezeléssel 40-50%-ban gyógyítható, és van olyan kezelés is, amellyel magasabb, mintegy 80%-os gyógyulási arányt lehet elérni. Az igazságügyi szakértői vélemény szerint az interferon kezelés a felperes szívbetegsége miatt ugyan ellenjavallt, azonban létezik interferonmentes vírusellenes kezelés is, amelynek lehetőségét felajánlották a felperesnek, és alkalmazásának megkezdéséről értesíteni fogják. Kérte azt is figyelembe venni, hogy a szakértői vélemény szerint a felperes jelenleg is a betegség 2008. márciusában történt felismerésekor leírtaknak megfelelő egészségi állapotban van, májának szerkezeti és működési jellemzői enyhe eltérést mutatnak. Mindez azt bizonyítja, hogy a felperes Hepatitis C vírusfertőzöttség miatti egészségi állapota hat év alatt nem romlott, vírusfertőzött májának működése az egészségeshez képest csak kis mértékben csökkent.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállásból a másodfokú bíróság mellőzi azt a megállapítást, hogy a felperes esetében javulás nem remélhető, és helyette azt állapítja meg, hogy egészségi állapotának alakulása bizonytalan, az a szélesebb körű tapasztalatokkal még nem bíró interferonmentes vírusellenes kezelés eredményétől függ.

Kiegészíti a tényállást azzal, hogy a felperes 1950-ben született.

A másodfokú bíróság a tényállás fenti módosítása ellenére is nagyobb részben egyetértett az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetésekkel.

A másodfokú eljárásban már nem volt vitatott, hogy a felperes az egészségügyről szóló 1972. évi II. törvény 22.§-ának (2) bekezdésére figyelemmel alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 355.§-ának (1) és (4) bekezdése alapján nem vagyoni kárpótlásra jogosult. Az alperes a nem vagyoni kárpótlás összegének leszállítását kérte, elsődlegesen arra hivatkozással, hogy a felperes betegsége az elsőfokú bíróság által figyelembe vett tényekkel szemben gyógyíthatatlannak nem tekinthető, illetve betegsége egyelőre enyhe stádiumban van. Azt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette és megfelelő súllyal értékelte, hogy a felperes szívbetegsége miatt interferon kezelésben nem részesülhet, amely a szakvélemény szerint is az eddig leghatékonyabbnak bizonyult kezelés. Kétségtelen tény, hogy létezik ún. interferonmentes készítménnyel történő kezelés, amely alkalmas lehet a felperes egészségi állapotának pozitív irányú befolyásolására. Ebből következően valóban nem lehet olyan megállapítást tenni, hogy a felperes esetében eleve kizárt a gyógyulás, illetve állapotának javulása. Nem lehetett ugyanakkor figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a szakértői vélemény megállapítása szerint szélesebb körű tapasztalatok még e tekintetben

nincsenek, és a kezelés megkezdésének időpontja és lehetősége is teljesen bizonytalan.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény abban is egyértelmű, hogy a felperes májának szerkezeti és működési jellemzői csak enyhe eltérést mutatnak, és lényegében megfelelnek a 2008. márciusában rögzített állapotnak. Az orvosi leletek szerint közepes fokú fibrózis azonban dr. N. E. tanúvallomása szerint mindenképpen szükségessé tenné a kezelést, amelyre a korábban már részletezettek szerint éppen a felperes szívbetegsége miatt nem kerülhet sor. Mindezekre figyelemmel - értékelve a felperes életkorát, a betegség lefolyásában jelentkező bizonytalanságot, az elsőfokú bíróság által feltárt, a felperes életmódjában, pszichés állapotában bekövetkezett negatív változásokat, és szem előtt tartva a más hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlatot is - a másodfokú bíróság 4.000.000 forint nem vagyoni kárpótlást tartott alkalmasnak a felperest ért hátrányok hozzávetőleges kiegyenlítésére.

Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest nem vagyoni kárpótlás címén terhelő marasztalás összegét 4.000.000 forintra, és ennek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamatára leszállította.

A felperes keresete a másodfokú bíróság döntésére figyelemmel sem volt nyilvánvalóan eltúlzott, ezért az alperes a Pp. 81.§-ának (2) bekezdése alapján a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő, ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség megfizetésére köteles, amelyre kötelezését a másodfokú bíróság leszállította.

A másodfokú eljárásban a pernyertesség-pervesztesség aránya azonos, ezért a Pp.81.§-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy a fellebbezési eljárásban felmerült költségét mindegyik fél maga viseli. A felperes személyes költségmentességben részesült, az alperes személyes illetékmentes, így a fellebbezési eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 4.§-ának (1) bekezdése, valamint a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2015. december 10.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: